

ἀναβρυτηρίου. Εὐτυχῶς ἀφοῦ ἐδρόσισε τὰ περίξ κάμποσαις ὥραις, ἐλθόντα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας τὸ παρέλαβον, τῆς κηδείας του γενομένης μετὰ μεγάλης πομπῆς. Ἀγνοοῦμεν ἂν ἦτο καὶ ἰππότης.

Ὁ κ. Μαντόλας συνέλαβε τὴν εὐτυχιστάτην ἰδέαν νὰ συνταχθῇ ταχυδρομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος, ἧται τῆς γενικῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας, ἔχων ὅλας τὰς γραμμάς, τὰς τε ἀτμοπλοικίας καὶ τὰς τῆς ξηρᾶς, ποῦ ὑπάρχει γραφεῖον ταχυδρομικόν, τὴν ἀπόστασιν τῶν ὥρων, κτλ. Τὸν χάρτην αὐτὸν ἐσχέδιασεν ὁ ἀξιόλογος χαρτογράφος μα; κ. Χρυσόχομος μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀκριθείας καὶ ἐπιστημονικότητος. Ἐστάλη δὲ εἰς τύπωσιν εἰς Βενετίαν. Συγχαίρομεν εὐκρινῶς τὸν κ. Μαντόλαν διὰ τοὺς σωτηρίους νεωτερισμοὺς οὓς εἰσάγει ἐν τῷ κλάδῳ, ἐκείνους δηλαδὴ ὅσους τῷ ἐπιτρέπει νὰ εἰσάγῃ ἢ πολιτικῇ.

Ἀγγέλλεται ἐκ Πατρῶν θεσμὸν αἰσθηματικώτατον κοινωνικῆς ὑφῆς ἔργον, τὰ *Καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου* τοῦ μεγάλου μεταρρυθμιστοῦ Ματσίην. Ἐλπίζομεν ὅτι κατὰ χιλιάδας θὰ ἐξοδευθῇ.

— Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ ἐν Πειραιεὶ διευθυντρία ἰδιωτικοῦ Παρθεναγωγείου κ. Ζωῆ Γκίκα, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνταποκριθῇ διὰ πάσης θυσίας εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὁσμῆραι καταπληκτικῶς μεγεθυνομένης πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ἐνοικίασε δι' ἀδράς δαπάνης, τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας Θεμιστοκλέους εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν τῶν κυρίων Τσαουσοπούλων (πρώην Ἰωαννίδου).

Οὐδεμίαν ὑπολείπεται ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ ἀξιόλογον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῖου δικαίως ἐναθρόνεται οἱ Πειραιεῖς, διευθυνομένου οὕτω ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς εὐπαιδεύτου διευθυντρίας αὐτοῦ, μέλλει νὰ καταστῇ

εργέτης αὐτοῦ ἀνεχώρησε, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἐκλαυεν ὡς παιδίον.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπανόδου τῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ ἐν Βωκοῦρ, ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὃν εἶχε χαιρετήσῃ μόνον τὴν προτερῖαν, χωρὶς νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, ἠρώτησε δι' ὑπηρετοῦ ἐὰν εὐηρεστεῖτο αὐτὴ νὰ τῷ παράσῃ στιγμὴν τινα συνεντεύξεως.

Ἡ βαρόνη ἀνέμενε τὴν ἀναπόφευκτον ταύτην συνέντευξιν καὶ εἰδοποίησε τῷ βαρόνῳ, ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ δεχθῇ αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς καὶ νὰ ἐνισχυθῇ ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς τοῦ ν' ἀρνηθῇ πάντα, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦε τὸ ἀντικείμενον τῆς αἰτήσεώς της.

Ὁ βαρόνος ἐνεφανίσθη μειδιῶν, εὐπάρυφος, νῦν τρεπιμέγας, ἐνδεδυμένος κομψῶς καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ὄρμον. Ἐπεκλίθη φιλοφρονητικῶς ἐνώπιον τῆς συζύγου της, ἧτις ἀπιστρεφομένη ν' ἀντιχαιρετήσῃ αὐτὸν, διὰ σημείου μόνον προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν, ἐξεπλάγητε πολὺ χθὲς κατὰ τὴν ἀφιξίν σας, διότι μὲ εὔρετε ἐνταῦθα εἰς τὸν οἶκόν σας ἐγκατεστημένον.

— Τρόντι, κύριε, ἀπάντησε ψυχρῶς.

— Δὲν ἀνεμένετε τὴν ἐκπληξιν ταύτην, δὲν ἔχω τὴν ἀ-

μία ἐκ τῶν κεντρικῶν ἐστιῶν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, εἰς ἣν καὶ μόνην ἢ κ. Γκίκα ἐξ ἀφοσιώσεως ἀφείρωσε τὸν βίον αὐτῆς.

Περίεργος παρατήρησις. Ὁ μὴν Ἰούλιος εἶνε ἐν Ἑλλάδι ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητοκτόνος μῆν. Ὡς ὁ Δίνος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας ἀπέθνησκε δηγθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, ἀλληγορία τῆς ἀνοιξέως θνησκούσης ὑπὸ τῶν κυνικῶν καυμάτων, οὕτω καὶ πέντε Δίνους τοῦ νεαροῦ Ἑλικωνός μας ἀριθμοῦμεν ἀποδόντας τὴν τελευταίαν πνοὴν τῶν ἐν μηνί Ἰουλίῳ. Εἶνε οὗτοι ὁ Σοῦττος, ὁ Κανδιάνος Ρώμας, ὁ Τανταλίδης, ὁ Βαλαωρίτης καὶ ὁ Ἰούλιος Τυπάλλος!

ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΧΟΛΕΡΑΣ

(Εἰδικοῦ Ἀνταποκριτοῦ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 20 Ἰουλίου 1883.

Ἡ τὴν χώραν τῶν Φαραῶ μαστίζουσα βροτολοιγὸς χολέρα ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν πάντων ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, καταστήσασα κύριον θέμα τὴν συζήτησιν πρὸς λήψιν προφυλακτικῶν μέτρων κατὰ τῆς διαδόσεως τῆς νόσου. Ἐπόμεινον ἦτο μετὰ τοσαύτην κίνησιν καὶ πάταγον τῶν ἐφημερίδων νὰ κινηθῇ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δυναμένων οἴτινες ἀξιοπαίτως μεριμνῶντες (καίτοι τὸ κακὸν ἀπέχει ἐτι παρ' ἡμῶν) συνέστησαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἀνωτέρου Τούρκου ὑπαλλήλου διατελοῦσα, ἔχουσα ὡς μέλη πολλοὺς ἐκ τῶν προκρίτων Μουσουλμάνων, Χριστιανῶν καὶ Ἑβραίων καὶ τοὺς κκ. προξένους τῶν ξένων δυναμειῶν, ὧν ἐζήτηθη ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ φιλικὴ ἀρωγῇ, ἤρξατο ἐργαζομένη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν. Καὶ πρώτον διήρξε τὴν πόλιν εἰς τέσσαρα

ξίωσιν νὰ πιστεύω ὅτι σὰς εὐφρέστησεν αὕτη· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἦτο μία ἐκπληξίς. Ἐδῶ ἐκάματε θαύματα, κυρία βαρόνη, τὰ πάντα εἶναι μεγαλοπρεπῆ. Τὸ Βωκοῦρ, χάρις εἰς τὴν φιλοκαλίαν σας, ἔγινε παράδεισος. Δέξασθε τὰ εὐλικρινῆ συγχαρητήριά μου. Οἱ ἄνθρωποι ὑμῶν δὲν εἶχον δυναθῆ ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ μοι εἴπωσι πότε θὰ ἐπανήρξεσθε· δὲν σὰς ἐρωτῶ ποῦ μετέβητε, τοῦτο δὲν μ' ἀποβλέπει.— Ἐχων μεγάλην ἀνάγκην νὰ σὰς ἴδω, νὰ συνδιαλεχθῶ μαζὺ σας, ἐγκατεστάθην ἐνταῦθα ἀποφασίν ἔχων ν' ἀναμείνω τὴν ἐπάνοδόν σας καθ' ὅλον τὸ θέρος, ἐὰν ἤθελε γίνεαι ἀνάγκη. Ἀκρῶς, ἡ Ἐρριέττη ἐφάνη θελξικάρδιος, ὀλίγον δειλὴ, ἀμνηχανοῦσα ἴσως, ἀλλὰ φιλόστοργος ὅσον ἠδυνάμην νὰ ἐπιθυμήσω. Καλῶς ἐπράξατε μὴ διδάξασα αὐτὴν νὰ μισῇ τὸν πατέρα της. Τὰ μυστικὰ τῶν γονέων δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ τέκνα των· ἡμην βέβαιος ὅτι θὰ εὔρισκον τὴν Ἐρριέττην εἰς παντελῆ ἄγνοιαν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Προκειμένου περὶ τοῦ Ραοῦλ, βαίνει καλῶς, προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ, θὰ διανύσῃ τὸ στάδιόν του καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστῇ, ἧτις λατρεύετε τὰ τέκνα σας. . . Εἰς ἀνὴρ δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ μόνος νὰ ριφθῇ εἰς τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου καὶ ν' ἀναδειχθῇ, ἀλλὰ προκειμένου περὶ νεάνιδος, οἱ γονεῖς κατέχονται ὑπὸ διηνεκῶν ἀνησυχῶν, πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπ' αὐτῆς, νὰ τὴν ἐδηγῶσι, νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ μέλλοντος. . .

Μὲ ἀκοίετε φιλαρέσκως, βαρόνη, ἂν καὶ εἴσθε ἀνυπόμο-

μεγάλα τμήματα ἅτινα πάλιν ὑποδιχρήθησαν εἰς μικρότερα τοιαῦτα, ἕκαστον τῶν ὁποίων προίσταται εἰς ἕκ τῶν προκρίτων ἢ τῶν κυρίων προξένων, ἐφ' οὗ θὰ ἐποπτεύῃ ἔχων ὑπὸ τὴν διαταγὴν τοῦ ἑνα ἢ πλείονας ὑπαλλήλους δημοστυνομικούς. Οἱ κύριοι ἐπόπται ἐπὶ τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως εὐλόγως δύνανται νὰ αἰτήσωσιν ὅπως τοῖς ἀπονέμῃται ὁ τίτλος τοῦ τελεάρχου, ὃν ὁ μέγας πολίτης τῶν Θηβῶν ἔφερεν, ἐὰν βεβαίως φέρουσιν ἀποτέλεσμα τι ὄχι κατὰ τῆς χολέρας, διότι ἐὰν πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκερθῇ, ἢ ἐπιτήρησις καὶ προμήθεια αὐτῶν δὲν θὰ σώσῃ τὴν πόλιν, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἀληθῶς δυσώδους καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκονται πολλὰ τμήματα αὐτῆς, ἰδίως αἱ ἑβραϊκαὶ συνοικίαι αἵτινες πολλάκις καθίστανται ἀδιάδοτοι ὡς ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως ἀκαθαρσιῶν. Οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ τις ἐν αὐταῖς κείμενα ἐν μακαρία καὶ ἁρμονικῇ καταστάσει πτώματα γαλῶν καὶ μυῶν καὶ ἄλλων κατοικιδίων ζῶων ἀποτελοῦντα συμπλέγματα, ἅτινα ἢ ἄκρα ἀνεκτικότητος τῶν δημοστυνομικῶν ὑπαλλήλων δὲν μεταβάλλει, θεωροῦσα ταῦτα ὡς ὠραϊσμούς τῆς πόλεως καὶ εὐρίσκουσα τὴν ἀπ' αὐτῶν δυσοσμίαν οὐχὶ δυσάρεστον. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἑβραϊκῶν αὐλῶν δὲν εἰσερχόμεθα, ἀφίνοντες τὸ ἔργον τοῖς κυρίοις ἐπόπταις. Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι ἐὰν πράγματι θέλωσι νὰ ἀπολυμάνωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν πόλιν, ἵνα εὐλογηταί τὸ ὄνομα αὐτῶν, δέον νὰ ἐπιστήσωσιν ἄκραν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀφίνοντες τὴν ἄρσιν τῶν πτωμάτων καὶ τὸν λευκασμὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων δι' ἀπλῆς ἐπιχρίσεως ἀσβέστου τοῦ δημοστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ τοῖς ἰδιοκτῆταις, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει αἱ οἰκίαι θὰ προσομοιάζωσι τάφοις κεκονιαμέναι, οἵτινες ἐξωθεν μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἐσωθεν δὲ γέμουσιν ὅσπερ νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Μὴ μιμείσθε τοὺς Φαρισαίους, ἀλλὰ καθάρισατε πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος,

ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρὸν. Τί ὠφελεῖ ἡ ἀπλῆ σάρωσις τῶν ὀδῶν, ὅταν τὰ ἐκ τῶν ὑδρορροῶν καὶ τῶν πλυντηρίων ὕδατα ἐκχέωνται εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς ἀκωλυτεῖ, ρίπτωνται δὲ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν τὰ ἀποκαθάρματα;

Ἐκ τῶν κκ. Προξένων ὁ τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ προξενικοῦ καταστήματος, ἐποπτεύων τμήματος τῆς παραλίας, ἐν ᾧ αἱ ἑβραϊκαὶ συνοικίαι, ἀπὸ τῆς προχθῆς ἐπέβαλε πᾶσι τοῖς ἰδιοκτῆταις ὅπως καθάρισον τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἀποβάλλοντες πᾶσαν ἀκάθαρτον καὶ μολυσματικὴν ὕλην ἀπὸ τῶν αὐλῶν, χρίσωσι δι' αὐτὰς ἐξωθεν δι' ἀσβέστου, προβάς μέχρι τοῦ ν' ἀπαγορεύσῃ αὐτοῖς τοῦ νὰ τρέφωσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν κατοικίδια πτηνᾶ, ὧν ἐκάστη ἐκ τῶν ἀπόρων ἑβραϊκῶν οικογενειῶν ἐκτρέφει ζεῦγος ἐν και πλέον. Ἄλλ' ἀμφιβάλλομεν ἐὰν θὰ εἰσακουσθῇ, διότι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης ἐν τρώγλαις μεσταῖς μολυσματικῶν ὕλων καὶ ἀκαθαρσιῶν διαιωόμενοι, ἢ μάλῃμον ἐστιβασμένοι ὡς ταριχευτοὶ ἰχθύες, ἀγνιζόμενοι οὕτως ἀπροσώπως ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἰδιοτροπίας τοῦ κ. Blunt, φοβοῦνται μὴ κακὸν τι πάθωσιν.

Ὁ τῆς Ἑλλάδος κ. Γενικὸς Προξένος δὲν ἔχει πολὺ νὰ μεριμνήσῃ, διότι αἱ ἑλληνικαὶ συνοικίαι, ὧν μέρος θελεῖ ἐποπτεύει, συγκρινόμεναι πρὸς τὰς Ἑβραϊκὰς εἰσὶν ἐν ὑποφερτῇ καταστάσει. Οὐχ' ἤττον μετὰ ἀξιεπαίνου δραστηριότητος ἐπελήφθη τοῦ ἔργου.

Παρὰ τοῦ κ. Γενικοῦ Προξένου τῆς Ρωσίας, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ τελευταία συνεδρίασις, πολλὰ ἀναμένομεν κρίνοντες ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ δραστηριότητος, πρὸ παντὸς ὅμως τὴν ἄρσιν ἀπὸ μέσον τῆς Ἑλληνικῆς συνοικίας τοῦ βουλγαρικοῦ σεμιναρίου, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐστία μολυσμοῦ.

Εὐτυχῶς τὸ ἐν-αὐθα λοιμοκαθαρτήριον οἰκοδομηθὲν κατὰ τὸ 1863 ἀδραῖς δαπάνης τῆς Ὀθ. μ. Κυβερνήσεως ἐν τῷ κολπίσκῳ τῷ σχηματιζομένῳ ὑπὸ τῶν δύο Καραμπουρνῶ (Μεγάλου καὶ Μικροῦ) διατελεῖ κατ'επισημειωμένον, μὴ δυνά-

νος νὰ μάθετε τὸ αἷτιον τῆς ἐν Βωκοῦρ παρουσίας μου. Λοιπόν, ἵνα μὴ σᾶς βασανίσω πολὺ, θὰ σᾶς εἶπω ἀμέσως ὅτι ἤλθον ἐδῶ διὰ τὴν Ἑρριέττην.

Ἡ βαρόνη ἤσθάνθη φράικην καὶ ἀνετινάχθη ἀποτόμως.

— Περὶ τῆς θυγατρὸς μου! ἐπεφώνησε.

— Περὶ τῆς θυγατρὸς σας, ἐὰν εὐαρεστῆσθε, ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος τονίζων τὰς λέξεις.

— Λοιπόν, κύριε, λοιπόν;

— Ὡ! τοῦτο εἶναι ἀπλοῦστατον· ἐσκέφθη ὅτι ἡ θυγάτηρ σας ἦτο ἐν ἡλικίᾳ γάμου καὶ εὔρον δι' αὐτὴν σύζυγον.

Ἡ βαρόνη ἤσθάνθη δεινὸν κτύπον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, τὸ δὲ ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ἄλλ' ἤθελε νὰ μείνῃ ἥρεμος καὶ συνεκράτησεν ἑαυτὴν.

— Ἀληθῶς, κύριε, μ' ἐκπλήσσετε, ἀπήντησεν ἐν τούτοις σπεύδω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀνωφελῶς ἐκοπιάσατε. Δὲν εἶμαι διατεθειμένη ἀκόμη νὰ ὑπανδρεύσω τὴν θυγατέρα μου· ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμή, ἢ μήτηρ αὐτῆς, ἀκούετε κύριε, ἢ μήτηρ αὐτῆς; θ' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα, ἵνα εὕρῃ δι' αὐτὴν σύζυγον ἄξιον αὐτῆς.

Ὁ κ. Δεσιμαίτζ συνωφρυνώθη.

— Βαρόνη, ὑπέλαβε, φαίνεσθε λησμονοῦσα ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ πατρὸς εἶνε ἴσα τοῦλάχιστον μετὰ τῆς μητρὸς. Ἡ Ἑρριέττη δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ χωρὶς τῆς συναίνεσεως τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ὡ! πατὴρ τῆς εἴσθε τόσον ὀλίγον!

— Εἶνε σφάλμα σας· δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν σύζυγόν σας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν βαρόνης ἐξήφθησαν.

— Μὴ ἀναπολεῖτε εἰς τὴν μνήμην μου τὰ φρικτὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος, κύριε, ἀνέκραξεν, οὐχὶ μὴ ἀναπολεῖτε ταῦτα!

— Ἔστω, εἶπεν, ἂς ἀφήσωμεν ταῦτα. Ἄλλως ἔχετε δίκαιον, πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἶπωμεν τώρα δὲν θὰ μετεβάλλεν οὐδὲ κατὰ κεραίαν τὴν κατάστασιν, ἣν ἐδημιούργησαμεν ἐπανέρχομαι εἰς τὸ θέμα μου. Παρουσιάζεται διὰ τὴν Ἑρριέττην μεγαλοπρεπὴς τύχη.

— Ἀλλὰ, κύριε, ὑπέλαβεν αὐτὴ, τίς ἢ ἐκ τῶν λόγων τούτων ὠφέλεια;

— Συγγνώμην, κυρία, θέλω νὰ σᾶς πληροφορήσω καλῶς.

Ἡ βαρόνη ἐποίησε κίνησιν ἀνυπομονησίας.

— Περιφρόνημος τύχη! ἐξηκολούθησεν ὁ Δεσιμαίτζ· λοιπόν, ἐγὼ θέλω τὸν γάμον τοῦτον, καὶ σεῖς φαίνεσθε θέλουσα νὰ ἀντιταχθῆτε εἰς αὐτόν.

— Ἀπολύτως, δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μου.

— Ὁ λόγος σας οὕτος δὲν εἶνε ὁ τελευταῖος. Ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον θέλω νὰ δώσω εἰς τὴν Ἑρριέττην, ὀνομάζεται Πέδρο Κάστορα.

— Δὲν γνωρίζω τὸν κύριον τοῦτον· ἢ Ἑρριέττη καὶ ἐγὼ οὐδέποτε ἠκούσαμεν τι περὶ αὐτοῦ.

— Δυνατὸν, ὁ κ. Πέδρο Κάστορα εἶνε βραζιλιανός, ἢ

μενον να δεχθῆ καθιζήμενους, ὡς ἐκ τούτου δὲν ὠρίσθη ὡς τόπος καθάρσεως τῶν ἐξ Αἰγύπτου προερχομένων καὶ ἡ Θεσσαλονίκη καὶ οὕτω χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ τιμιότητα τοῦ ἀνεγείραντο: καὶ τὸ ἐργολάβου εἴμεθα μακρὰν τοῦ κινδύνου, τεύλαχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Κατῆς

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1883

Ζάκυνθος, τῆ 17 Ἰουλίου 1883

Ἡ Ζάκυνθος ἐνδεδυμένη ἐαρινὰ ἱμάτια ἢ μᾶλλον ἡμίγυμνος ὡς δέσποινα νεκολετῆ, περιπατεῖ, κοιμάται, σφυρίζει, λούεται, ἐντροφᾷ ἐν ταῖς Ἑλθετικαῖς ἐξοχαῖς τῆς. Καὶ ἐνῶ αἱ Ἀθηναῖοι κινούνται, διασκεδάζουσι, ροφῶσι καὶ τὴν κόνιν τῶν ὁδῶν καὶ τὰς ἀπείρους ἐαρινὰς διασκεδάσεις, ἡ Ζάκυνθος καθεύδουσα μηδεμιᾶς εὐτυχούσα διασκεδάσεως, οὔτε ἐαρινῶν θεάτρων, οὔτε ὠδικῶν καφενειῶν, οὔτε Φαληρῶν, οὔτε ἀεροτροχιοδρόμων, γελᾷ καὶ μακαρίως διέρχεται τοὺς θερινοὺς μῆνας, ἀναπνεύουσα τὴν αὔραν μιᾶς Βασιλικῆς ἐπαύσεως, τὴν αὔραν Φαληρικῆς θαλάσσης, τὸ ἄρωμα τῶν ἐξοχικῶν παραδεισῶν τῆς καὶ τὰς μεσονυκτίους ἐρατεινὰς σερενάδας τῆς.

* *

Πολλαπλαῖ ἐκατοντάδες χωρικῶν Ζακυνθίων μεταβαίνουνσι κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα πρὸς θερισμὸν δημητριακῶν καρπῶν. Ἦνε θαυμαστὴ ἡ καρτερία καὶ ἡ ἡρωϊκότης τῶν ἀγροτικῶν τούτων τέκνων ἐν τῷ πορισμῷ ὀλίγων κοιλῶν σίτου. Διασκορπίζονται ἀνά τὰς ἀπεράντους σιτοφόρους πεδιάδας τῆς Ἀκαρνανίας καὶ διημερεύουσι ὑπὸ τὰς καθέτους ἡλιακὰς ἀκτίνας τοῦ Ἰουλίου, ἐπιτελοῦντες ἐργασίαν μεταλλευτῶν, ἔχοντες ὡς στέγην τὸν ὀρίζοντα, ὡς

κλίνην ὅπως ἀναπαυθῶσι τὴν διάπυρον καὶ νυκτὶ ἐπι ξηρὰν καὶ ἐρπετοῖς πλήρη γῆν, ὡς πνοὴν δροσερὰ ἀνέμου ρεύματα θερμοῦ ἀέρος ἰκανοῦ πρὸς ἀπολύμανσιν ἀπάσης τῆς Αἰγύπτου, ὡς χλόην τοὺς ξηροὺς σιτοφόρους στάχεις καὶ ὡς σύνθετος ἀπόκτημα τοὺς πυρετούς. Καὶ ἀφοῦ μετὰ δεκαεπτάωρον ἀκατάπαυστον θερισμὸν σωρεύσωσιν ἰκανὰ δράγματα στάξεων, ἡ ἄπειρος ἐκείνη στρατιὰ τῶν ἐπιγείων μυρμηκῶν καθεύδει εἰς τὴν θερμὴν, οὐχὶ ἐρωτικὴν καὶ τρυφερὰν ἀγκάλην, ἀλλὰ τὴν ξηρὰν γῆν, ὅπως μασήσῃ ὡς ἀμβροσίαν μέλινα καὶ σκληρὸν ἄρτον, ροφήσῃ δὲ ὡς νέκταρ ποτάμιον θολὸν ὕδωρ, ὡς μόνην δὲ ἀλλὰ καὶ ἰκανοποιούσαν ἡδονὴν αἰσθανόμενοι οἱ σταχυοφόροι οὗτοι μαχθῶσι τὴν ἀποταμίευσιν ἰκανῶν κοιλῶν σίτου πρὸς χειμέριον διατροφήν τῶν τέκνων αὐτῶν.

* *

Ἡ ἀνωτέρω ὄσφρα ἀτελής ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἀκριβῆς εἰκὼν δύναται νὰ παραστήσῃ κατὰ προτέγγισιν τὴν λήξασαν ἐκλογικὴν κίνησιν. Ἐνταῦθα ἴσταντο οὐχὶ μία, ἀλλὰ δύο ἀντιμέτωποι στρατιαὶ πρὸς κατάκτησιν, οὐχὶ πλέον δραγμάτων ττάξεων ἀλλὰ ψήφων. Τὰ δύο ἀντιπαλαίοντα κόμματα τὰ ἤδη πολυετῶς ἀντιμαχόμενα ἐρρωμένως ὑπεστήριξαν πολυτρόπως τοὺς ὑποψηφίους αὐτῶν. Καὶ μοιολοῖ ἡ πολιτικὴ μερὶς τοῦ Λομβάρδου πρὸς τριακονταετίας νική, ἡ ἀντίθετος ἡ τοῦ κ. Ρώμα ὑπέδειξε ὑποψήφιον μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἐλπίδος ἐπιτυχίας, μετὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι ὑποστηρίξουσα τὸν Ἰωάννην Πλέτσαν πρῶτον δήμαρχον ὑποστηρικθῆντα καὶ ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς πολιτικῆς μερίδος τοῦ Λομβάρδου ὅτι ἴσως ἐκτίσαστο καὶ ἰδίως ψήφους, μετὰ τῆς ἐπίσης ἀληθοῦς ἐλπίδος, ὅτι δύο τῶν κομματάρχων τοῦ Λομβάρδου ἤδη συνταχθέντες τῇ μερίδι τοῦ κ. Ρώμα ἠδύναντο ἀκούσας ψήφους μετ' ἑαυτῶν ν' ἀποσπᾶσιν καὶ μετὰ τῆς εὐλόγου πεποιθήσεως ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ Λομβάρδου καὶ ἐπομένως ἡ ἀνευ ἀρχηγίας, ἀνευ διευθύνσεως Λομ-

οἰογένειά του περιρῆνῃ ὡς ἡ τῶν Μεδίνα-Κέλι, ἡ τῶν Γουατεμάλα, ἡ τῶν Ἀρκτος, ἡ τῶν Ἀλβε, καὶ κατὰγεταὶ ἐξ Ἰσπανίας ὁ Πέδρο εἶνε καὶ αὐτὸς εὐγενῆς καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων του εἶνε καὶ ἐκατομμυριούχος.

— Τί ὠφελεῖ τοῦτο ἐμέ; Ὅθ' ὑπανδρεύσω τὴν θυγατέρα μου κατὰ τὴν καρδίαν τῆς, οὐδέποτε δὲ διὰ τὰ χρήματα.

— Τὰ χρήματα, κυρία, τὰ ὅποια φαίνεσθε ὅτι τοσοῦτον ἀποστρέφεσθε, δὲν δύνανται νὰ βλάψωσι κατ' οὐδὲν τὰ πράγματα τῆς καρδίας. Προσθέτω ὅτι ἀπὸ πολλοῦ γνωρίζω τὸν Πέδρο Κάστορα καὶ εἶναι φίλος μου.

— Ἄ!.. Κακὴ σύστασις!

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν ὁ Δεσιμαῖζ χαιρετῶν μὴ ἀποκρύπτετε τὴν ἰδέαν σας, κυρία βαρόνη. Προστίθημι ἀκόμη ὅτι ὁ Πέδρο Κάστορα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Ἑρριέττην.

Ἡ βαρόνη ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν καὶ ὑπέβαλε μετὰ εἰρωνίας.

— Ἀληθῶς εἶναι πολὺ ἀλλόκοτον τοῦτο. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα μου, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶδε καὶ περὶ τῆς ὁποίας πιθανῶς οὐδέποτε ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος ἢ παρ' ἡμῶν!

— Ἀπατάσθε, βαρόνη, ὁ Πέδρο Κάστορα γινώσκει τὴν Ἑρριέττην, τῆς ὁποίας εἶδε τὴν ἐν τῷ οἴκῳ μου πανομοιότυπον εἰκόνα.

Νέα ἐπιφώνησις τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ.

— Λοιπὸν, εἶπε μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ ὕφους, διότι

παρατήρησε τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπιτυχεῖ φωτογραφίαν, διὰ τοῦτο ὁ κ. Πέδρο Κάστορα σας ἠσθάνθη ἀναγεννώμενον ἐν ἑαυτῷ τοσοῦτον βίαιον πάθος διὰ τὴν θυγατέρα μου;

— Μάλιστα!

— Τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶναι γελοῖον, καὶ θὰ ἐγέλων, μάλιστα, θὰ ἐγέλων ἀπὸ καρδίας ἐάν ἡδύναμην ἀκόμη νὰ πράξω τοῦτο. Ἀλλὰ μέχρις αὐτοῦ, κύριε. Ἐάν μόνον τοῦτο εἴχετε νὰ μοι εἴπητε, θὰ ἐπράττετε κάλλιον νὰ μὴ ἐλαμβάνετε τόσην ἐνόχλησιν.

— Ἐχετε ὑπέψει, κυρία, ὅτι ἐπιθυμῶ τὸν γάμον τοῦτον.

— Καὶ ἐγὼ τὸν ἀποκρούω, διότι εἶναι ἀδύνατος!

— Διατί ἀδύνατος;

— Εἶπον ἤδη τοῦς λόγους μου ἐπιθυμῶ νὰ φυλάξω τὴν θυγατέρα μου πλεονῶν ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον χρόνον, ὅταν δὲ θ' ἀποφασίσω νὰ τὴν ὑπανδρεύσω, θὰ ζητήσω νὰ εὔρω τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶ ἀφάδως νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν φροντίδα τοῦ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῆ τὸν δὲ ἄνθρωπον τοῦτον θ' ἀγαπήσῃ ἡ Ἑρριέττη, διότι δὲν παραδέχομαι τὸν γάμον ἀνευ ἀμοιβαίας συμπαθείας, ἀνευ τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος.

Ἡπατήθην ἐγὼ ἀναξίως, δοκίζομαι δὲ ὅτι δὲν θὰ ἀπατηθῆ καὶ ἡ θυγάτηρ μου! Ἐπαγρυπνῶ καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ὑπερασπίσω ἐναντίον σας, ὅστις θὰ ἐζητεῖτε νὰ τὴν παραδώσετε εἰς ἕνα τῶν φίλων—φρονῆ τις μοῦ λέγει τοῦτο—ἀντὶ αἰσχροῦ ἀγορᾶς.